

ЯЛЕЗАНДРЪ МЪ ѠТВѢЩА: ТѢБѢ СТИГАТЪ ДЕ-
САТЬ ДА ЗѢМНЕШЬ, НО НЕ Й МЕНѢ ДА ДАМЪ
ТОЛКОЗИ. ДРЪГІЙ ПАТЬ ЕДИНЪ ДОБАРЪ ВОИНЪ
МЪ ПОЙСКА: ЕДНО МАЛКО НѢЩО, А ТОЙ МЪ
ДАДИ ЕДИНЪ ЦѢЛЪ ГРАДЪ. ЗАМАЛ СА ѠНЪИ
СИРОМАХЪ КАТО ЧЪ ТОВА, Й РЕЧЕ: МНОГО Е
ТОВА ЦАРЮ НА ЕДНОГО ВОИНА, А ТОЙ МЪ Ѡ-
ВѢЩА: НО НЕ Й НА ЕДНОГО ЦАРА.

ѠБЩО ДА БЪДЕ ПРИАТЕЛЬСТВОТО ЙМѢНИЕ.

ѠИОФРАСТЪ КАТО ВИДѢ ЧИ СА РАЗХОЖАШЕ
ЕДИНЪ ВОЛѢРИНЪ СЪ ЕДНОГО СЕТНАГО СИРО-
МАХА, ПОПЫТА ѠУЧИНІЦЫТѢ СВОИ: ЦО СЪ ТІЙ:
Й КАТО МЪ ѠТВѢЩАХА ЧИ СЪ ПРИАТЕЛИ, РЕЧЕ:
АМИ ЗАЩО ЕДИНАТЪ Е ВОЛѢРИНЪ, А ѠНЪИ
ТОЛКОЗИ СИРОМАХЪ;

ПОЧТЕНАТА ѠДЕЖДА.

НѢКОЙ ФИЛОСОФЪ ѠТИДЕ ѠУ ЕДНОГО КНАЗЪ,
Й СЛЪГИТѢ КАТО ГО ВИДѢХА СЪ ПРОСТЫ ДРѢХИ
НЕ ГО ѠСТАВИХА ДА ВЛѢЗЕ. Я° ТОЙ СА ВАРНА
ТА СА ѠБЕЛЧЕ ВЪ КРАСНА ѠДЕЖДА, АЧИ ДОЙДЕ
ПЪКЪ, ТОГЪЗИ СТРАЖАРИТѢ ѠТВОРИХА ПОРТЫТѢ
Й ГО ВОСПРИЕХА СЪ ЧЕСТЬ, ТА ГО ѠУВЕДОХА. КАТО
ТАИ ВЛѢЗЕ ФИЛОСОФАТЪ, ЗА ДА СА ПРИСМѢ
КНАЗЮ,